

man affaffede Læugstvungen og al dertil hørende Evang, ikke turde bibeholde Dulighedsprøver, vil jeg nu ikke kunne være med til at indføre tvungne Svendep prøver. Under alle Omstændigheder finder jeg, at det ligger væsentlig udenfor denne Lov; thi tvungne Svendep prøver ville ikke blot sige Svendep prøver, som de paagjældende Lærlinge tvinges til at udføre, men tillige, at Betingelsen for at udøve Næringen bliver, at Bedkommende har aflagt Svendepøve. Det kommer altsaa til at ramme Alle overhovedet, ikke blot dem, der have været i Lærlingeforhold, de unge Mænd, men ogsaa Alle dem, der ønske i en senere Alder at indtræde i Faget, kort sagt, det har alle de Ulemper, hvormed Indskrænkning paa Næringsomraadet er forbunden. Jeg tror imidlertid ikke, at der behøves tvungne Svendep prøver for at give denne Lov dens fulde Betydning. Jeg er enig med den høitæredte Minister i, at der bør gives saa stor Opfordring til at aflægge Svendep prøver, som det overhovedet er muligt at give den, der vil benytte sin Tid og sit Arbejde vel, saa at den, der har været i Lærlingeforholdet, ikke let vil undlade at aflægge Prøven. Svendep prøver overhovedet kan man begunstige paa mange Maader, uden at man behøver at gjøre dem tvungne. Det hænger sammen med en Række af andre Foranstaltninger, som man kan tænke sig trufne, uden at man kommer i Strid med Loven af 29de December 1857 paa noget Omraade, idet man kan sætte Præmie for Svendep prøver. Derved tror jeg, at den Bevægelse, som ganske vist er tilstede, og som jeg kan forstaa, for Udfælgeligheden af tvungne Svendep prøver, vil blive fyldestgjort, uden at man vender tilbage til den egentlige Evang. Jeg ser altsaa ikke, at denne Lov har Noget af, hvad der kan kaldes Evang, Noget af det, der staar i Strid med Grundtanken i Loven af 29de December 1857. Thi at der, naar Forholdet engang er stiftet, er Evang, det vil sige, at det da opretholdes som bindende Kontrakt, er jo ikke noget som helst Nyt. Det gjælder ligesaa fuldt efter Loven af 29de December 1857, som har forudsat hele Lærlingeforholdet og ønsket dets Bedlighedsbetænkelse ikke som tvungent, men som frivilligt, og som for dette Tilfældes Bedkommende har givet en Række af Regler, hvilke imidlertid ere ufuldstændige, og som indtil videre maa suppleres gennem den under andre Forhold givne Lov af 1800, som maa ønskes afløst ved en Lov, der indordner sig under de nye Forhold. Det er det, der fyldestgjøres gennem dette Lovforslag. Jeg kan heller ikke se, at der sker nogen Indskrænkning i Friheden derved, at der, naar Forholdet stiftes frivilligt, er visse bydende Bestemmelser for Indholdet af en Kontrakt, thi lægger man Mærke til, hvad det er for bydende Bestemmelser, der er Tale om, saa gad jeg vidst, om man, bortset fra Enkeltheder, ret vel kan tænke sig nogen anden Grundtante med Hensyn

til, hvad der skal indeholdes i Kontrakterne, og med Hensyn til, hvad der ikke maa staa deri, om man vel kan tænke sig Andet, end at f. Ex. Arbejdstiden maa falde ind under Loven af 23de Mai 1873, naar Forholdet iverdigt er af den Bestaaelse, eller at Mesteren ikke maa have Frihed til at behandle Lærlingen paa en for hans Sundhed skadelig Maade, eller at han maa paatage sig en Forpligtelse til at uddanne Lærlingen saaledes, at denne kan blive istand til at aflægge Svendep prøve, eller at der maa være en Aldersgrænse med Hensyn til den Tid, for hvilken Kontrakten kan binde. Det have vi ogsaa nu. En Kontrakt, der er indgaaet af Forældre og Børger, binder ogsaa nu Lærlingen udover 18 Mars Alderen og meget stærkere, end det vil blive Tilfældet efter nærværende Lov. Den almindelige Regel er den, at Kontrakten binder, dersom den ikke er indgaaet paa "urimelig lang Tid", og under en Diskussion, der fandt Sted mellem Kjøbenhavns Fattigvæsen og Kancelliet i 1838, forudsatte man, at 25 Mars Alderen ialtsald ikke var nogen urimelig lang Grænse. Alle disse Bestemmelser høre til den Slags Evang, som, naar Forholdet indgaaes frivilligt, nødvendig maa være tilstede, dersom det i det Hele skal hævedes og opretholdes — og det har man aldrig anset og kan man ikke anse for at være i Strid med Grundtænkningerne i Loven af 1857 — at Kontrakten overhovedet gyldig kan indgaaes. Det Hovedstandpunkt, hvorfra man bør se dette Lovforslag i Forhold til Loven af 1857, er, at det er en Fuldstændiggjørelse deraf, som saa langt fra kommer i Strid med Grundtanken i Loven af 1857, at den tværtimod paakalbes af denne. Dersom den Næringsfrihed, som Loven af 1857 indførte, betød det Samme som, at Staten skulde være aldeles indifferent eller ligegyldig ved Næringsforholdenes Udvikling, saa kunde man sige, at denne Lov var i Strid med Grundtanken i Loven af 1857; men jeg tror ikke, at det ligger i Loven af 1857. Jeg tror, at Loven af 29de December 1857 er ufuldstændig og har for lidt havt Die for det Synspunkt, der er det bestemte for det foreliggende Lovforslag, men ikke, at den har udelukket det, hvorimod den tværtimod har strejset det paa mange Punkter. Staten kan ikke være indifferent i dette Forhold; thi ligesom den skylder Handelen en Vegellov, ligesom den skylder Stibsfarten en Sø næringslov og Jordbrugerne en Landbolovgivning, ligesaa vist kan den ikke undlade at give Bestemmelser om et Forhold, hvor der vel finder en Anvendelse Sted af den Grundtænkning, at Enhver skal holde, hvad han Lovet og indgaaet har, som der staar i Kristian den Femtes Lov, men hvor der dog sker Anvendelse deraf i en speciel Retning, som kræver sin hele specielle Karakteristikk. Den Slags Fuldstændiggjørelse af Lovgivningen er jo det, men gaar ud paa ved enhver Kodifikation, og med